Účastníci původního řízení

Žalobce: Heiko Koelzsch

Žalované: Lucemburské velkovévodství

Předběžná otázka

Musí být kolizní norma definovaná v čl. 6 odst. 2 písm. a) Římské úmluvy ze dne 19. června 1980 o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy [1], podle které se pracovní smlouva řídí právem země, v níž zaměstnanec při plnění smlouvy obvykle vykonává svoji práci, vykládána v tom smyslu, že v případě, kdy by zaměstnanec vykonával pracovní činnost ve více zemích, ale pravidelně by se vracel do jedné z nich, musela by být tato země považována za zemi, v níž zaměstnanec obvykle vykonává svoji práci?

[1] Římská úmluva z roku 1980 o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy, otevřená k podpisu v Římě dne 19. června 1980 (Úř. věst. 1980, L 266, s. 1)

Žaloba podaná dne 21. ledna 2010 — Evropská komise v. Francouzská republika

(Věc C-35/10)

(2010/C 80/31)

Jednací jazyk: francouzština

Účastnice řízení

Žalobkyně: Evropská komise (zástupci: A. Marghelis a J. Sénéchal, zmocněnci)

Žalovaná: Francouzská republika

Návrhová žádání žalobkyně

— určit, že Francouzská republika tím, že nepřijala všechny právní a správní předpisy nezbytné k dosažení souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2006/21/ES ze dne 15. března 2006 o nakládání s odpady z těžebního průmyslu a o změně směrnice 2004/35/ES [1], nebo v každém případě tím, že Komisi o uvedených předpisech neuvědomila, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z článku 25 této směrnice;

— uložit Francouzské republice náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Lhůta pro provedení směrnice 2006/21/ES uplynula dne 30. dubna 2008. Ke dni podání této žaloby však žalovaná dosud nepřijala veškerá opatření nezbytná k provedení této směrnice, nebo o nich v každém případě neuvědomila Komisi.

[1] Úř. věst. L 102, s. 15.

Žaloba podaná dne 22. ledna 2010 — Evropská komise v. Belgické království

(Věc C-36/10)

(2010/C 80/32)

Jednací jazyk: francouzština

Účastníci řízení

Žalobkyně: Evropská komise (zástupci: A. Sipos a J.-B. Laignelot, zmocněnci)

Žalované: Belgické království

Návrhová žádání žalobkyně

— určit, že Belgické království tím, že nepřijalo veškerá opatření ke správnému provedení čl. 12 odst. 1 druhého pododstavce směrnice Rady 96/82/ES ze dne 9. prosince 1996 o kontrole nebezpečí závažných havárií s přítomností nebezpečných látek [1] ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/105/ES ze dne 16. prosince 2003 [2], nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z této směrnice.

— uložit Belgickému království náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Evropská komise svou žalobou uvádí, že žalované v regionu Brusel-hlavní město správně neprovedlo ustanovení čl. 12 odst. 1 druhého pododstavce. Pro účely předcházení závažným haváriím a omezení důsledků takových havárií toto ustanovení totiž pro členské státy vytváří povinnost dohlížet na to, aby politika využívání a použití půdy dlouhodobě zohledňovala nutnost zachování dostatečných vzdáleností mezi jednak zařízeními, na které se tato směrnice vztahuje, a jednak takovými zónami, jako jsou obydlené zóny, nemovitosti a zóny navštěvované veřejností nebo zóny určené k trávení volného času

uvedené v článku 12 této směrnice. Z analýzy ustanovení předložených bruselskými orgány přitom vyplývá, že se tato ustanovení týkají pouze postupu doručování stavebních povolení nebo povolení k parcelaci, který je nutně etapou následující po vyhotovení politiky využívání nebo použití půdy. Regionální opatření jsou tak neúplná, jelikož se nevztahují na postup pro vymezení a provádění této politiky jako celek.

(1) Úř. věst. L 10, s. 13; Zvl. vyd. 05/02, s. 410.
(2) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/105/ES ze dne 16. prosince 2003, kterou se mění směrnice Rady 96/82/ES o kontrole nebezpečí závažných havárií s přítomností nebezpečných látek (Úř. věst. L 345, s. 97; Zvl. vyd. 05/04, s. 398).

Žaloba podaná dne 22. ledna 2010 — Evropská komise v. Portugalská republika

(Věc C-38/10)

(2010/C 80/33)

Jednací jazyk: portugalština

Účastnice řízení

Žalobkyně: Evropská komise (zástupci: R. Lyal a G. Braga da Cruz, zmocněnci)

Žalovaná: Portugalská republika

Návrhová žádání žalobkyně

— určit, že Portugalská republika nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z článku 49 Smlouvy o fungování Evropské unie a článku 39 Smlouvy o EHP tím, že přijala a ponechala v účinnosti ustanovení článků 76a, 76b a 76c zákona o dani z příjmu právnických osob (Código português do Imposto sobre o Rendimento das pessoas Colectivas, dále jen „CIRC"), podle nichž v případě přenesení sídla a ústředí portugalského podniku do jiného členského státu nebo v případě, kdy stálá provozovna ukončí svoji činnost v Portugalsku nebo ji přenese do jiného členského státu:

— se do daňového základu hospodářského roku, v němž dojde k takovéto události, zahrnuje veškerý nerealizovaný zisk vztahující se k předmětným aktivům, zatímco nerealizovaný zisk vyplývající výlučně z vnitrostátních transakcí není do daňového základu zahrnován;

— společníci společnosti, která přenáší své sídlo a ústředí mimo portugalské území, jsou i nadále povinni k dani, jejímž základem je rozdíl mezi hodnotou likvidních aktiv společnosti (vypočítanou ke dni přenosu v tržních cenách) a nabývací cenou jednotlivých společenských podílů;

— uložit Portugalské republice náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Komise má za to, že citované články CIRC mohou zakládat překážku pro svobodu usazování, která je zakotvena v článku 49 SFEU.

Podle uvedené portugalské právní úpravy je nerealizovaný zisk zdaňován, pokud společnost přenese svoje sídlo a ústředí mimo portugalské území nebo když převede jednotlivé součásti obchodního majetku na stálou provozovnu nacházející se v jiném členské státě, zatímco obdobný přenos sídla v rámci portugalského území nebo převod aktiv ze sídla na pobočku v témže členském státě nevyvolává téměř žádné daňové důsledky.

Komise nezpochybňuje daňové nároky členských států týkající se zisku dosaženého osobou, která je jakožto daňový rezident povinna k dani ze svého celkového příjmu. Komise má však za to, že portugalská právní úprava musí uplatňovat stejné pravidlo a brát v potaz tytéž skutečnosti zakládající daňovou povinnost — konkrétně realizaci aktiv nebo jakýkoli jiný faktor, který vyvolává korekci odpisů — bez ohledu na to, zda jsou sídlo, ústředí nebo součásti obchodního majetku přeneseny mimo portugalské území, nebo na něm setrvají.

Komise má za to, že společnosti musí mít právo přenést své sídlo nebo svá jednotlivá aktiva do jiného členského státu, aniž by byly zatěžovány příliš složitými a finančně náročnými postupy, neboť podle názoru Komise neexistuje důvod pro okamžitý výběr daní z nerealizovaného zisku v případě přenosu sídla a ústředí portugalské společnosti do jiného členského státu nebo ukončení činnosti stálé provozovny na portugalském území nebo přenosu její činnosti z Portugalska do jiného členského státu, jestliže tento druh zdanění neexistuje ve srovnatelných vnitrostátních situacích.